

Arrest

nr. 80 420 van 27 april 2012
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die verklaren van Russische nationaliteit te zijn en die handelen in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordigers van X, X en X, op 10 februari 2012 hebben ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 2 februari 2012 tot afgifte van bevelen om het grondgebied te verlaten (bijlagen 13quinquies).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 21 maart 2012, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 11 april 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MILOJKOWIC.

Gehoord de opmerkingen van advocaten F. JACOBS in eigen naam, en advocaat M. FRERE, loco advocaat B. SOENEN, die verschijnen voor de verzoekende partijen en van advocaat I. FLORIO, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 februari 2012 besliste de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding dat aan verzoekers bevel diende te worden gegeven om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies). Dit zijn de bestreden beslissingen.

“Op 06.05.2011 werd door de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen.

(1) Betrokkene bevindt zich in het geval van artikel 7, eerste lid, 1° van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van

vreemdelingen : hij verblijft in het Rijk zonder houder te zijn van de bij artikel 2 van deze wet vereiste documenten, inderdaad, betrokkene is niet in het bezit van een geldig paspoort met geldig visum. In uitvoering van artikel 7, eerste lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt aan de betrokkene bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 7 (zeven) dagen.“

2. Onderzoek van het beroep

2.1. Verzoekers voeren een enig middel aan dat luidt als volgt:

“Schending van art. 2 par. 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motiveringsplicht van administratieve akten, 62 van de Wet van 15. 12.1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdeling; Schending van artikel 2, 3 en 13 van de EVRM Schending van het principe van een goede rechtsbedeling en behoorlijk bestuur, waaronder de zorgvuldigheidsplicht die bij de Administratie rust. Schending van het redelijkheidsbeginsel dat beveelt dat de in het dossier voorhanden zijnde feitelijke gegevens verenigbaar zijn met het door de verweerder genomen besluit. Schending van het principe van evenredigheid van de maatregel; Artikel 62 van de Vreemdelingenwet stelt dat de administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid deze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Bovendien stelt de wet dat de motivering afdoende dient te zijn. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. Teneinde als afdoende kunnen beschouwd te worden dient de motivatie steun te vinden in het administratief dossier en alle elementen die ter kennis van de administratie werden gebracht in overweging te nemen. De algemene beginselen van behoorlijk bestuur veronderstellen eveneens dat de administratie bij het uitoefenen van enige weigeringsbevoegdheid, en de beslissing verzoekende partijen op te leggen het Rijk te verlaten binnen de zeven dagen is alvast een uitoefening van de weigeringsbevoegdheid, zorgvuldig en redelijk te werk moet gaan; Deze zorgvuldigheidsplicht houdt in dat het bestuursorgaan alle rechtstreeks bij het besluit betrokken belangen moet afwegen en dat de voor de belanghebbende nadelige gevolgen niet onevenredig mogen zijn in verhouding tot de met het besluit te dienen doelen; Dat de beslissing inzake verzoekende partij als volgt is gemotiveerd: (...). Dat vooreerst dient te worden opgemerkt dat de beslissing die aan verzoekende partij betekend werd op 18.05.2011 genomen werd terwijl de termijn om beroep aan te tekenen voor de RAAD VAN STATE nog niet eens verstreken was; Indien de wet geen schorsend effect verleent aan de Cassatie procedure dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij hierbij beroofd wordt van een effectief verhaal vermits zij uitgewezen wordt voor het einde van de procedure. Dat derhalve op de dag van de getroffen beslissing niet vaststond dat de asielprocedure volledig afgesloten was; Dat het bevel om het land te verlaten dat genomen wordt alvorens de termijn om de Cassatieprocedure in te leiden artikel 2, 3 en 13 van het EVRM schendt, vermits in geval van uitvoering van dit bevel het beroep in Cassatie voor de Raad van State niet meer effectief kan zijn; Verzoekende partij zou immers haar actueel belang bij de zaak niet meer kunnen rechtvaardigen gelet op haar uitwijzing; Dat verzoekende partij verbod is opgelegd in België te blijven en eveneens in de andere Europese staten van de Schengen ruimte; Dat het opgelegde verbod verzoekende partij werkelijk tot een burgerlijke dood veroordeeld, vermits zij nergens nog bescherming kan invoeren en bij gevolg blootstaat voor een repatriëring naar de Russische Federatie, deelgebied INGOESJETIË waar haar leven in gevaar is omwille van de toenemende onveiligheid, elementen die van aard zijn om het leven van verzoekende partijen aan het geweld bloot te stellen; (...). Dat indien deze reisadviezen uiteraard bestemd zijn voor Belgen en Nederlanders die zich naar de Russische Federatie en in casu naar INGOESJETIË zouden willen verplaatsen, het ook uiteraard evident is dat de plaatselijke bevolking uiteraard ook slachtoffer kan zijn van deze geweldsituatie beide artikels vermelden inderdaad nergens dat buitenlanders het doelwit zouden zijn van de aanslagen. Hetgeen ook bevestigd wordt door het verslag FIDH dd. 10.09.2010. (...). Dat de genomen beslissing deze situatie helemaal niet in overweging neemt: Dat het recht beschermd door artikel 3 onaantastbaar, ongedeed en absoluut dient te blijven en geen enkele uitzondering duldt; Dat het samen met artikel 1, het de Staten een verbod oplegt maar ook een positieve verplichting oplegt, iedere mens te beschermen tegen slechte behandelingen. «L'Etat où se trouve l'étranger qui fait valoir des griefs défendables doit prendre en considération la situation du pays vers lequel il est susceptible d'être renvoyé (ou d'être contraint de retourner), sa législation, et le cas échéant, les assurances de celui-ci, afin de s'assurer qu'il n'existe pas d'éléments suffisamment

concrets et déterminants permettant de conclure qu'il y risquerait un sort interdit par l'article 3 (C.E.S.D.H, 7 mars 2000, T.I./ Royaume uni)» Dat de beslissing bijgevolg niet wettig is gemotiveerd en de gevolgen ervan het evenredigheidsbeginsel schenden; Dat verzoekende partij thans zwaar ziek is en in België behandeld wordt; Dat een aanvraag gegrond op artikel 9 ter ingeleid wordt; Dat derhalve thans niet vaststaat dat verzoekende partij geen aandoening heeft die in België dient te worden verzorgd en dat thans niet met zekerheid kan worden aangehaald dat verzoekende partij niet aan een ziekte lijdt die in geval van uitvoering van het gegeven bevel, een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft Dat derhalve niet vaststaat dat de getroffen beslissing art. 3 EVRM niet schendt,"

2.2. De formele motiveringsplicht vervat in de wetsartikelen waarvan verzoekers de schending aanvoeren, heeft geen ander doel dan het in kennis stellen van de bestuursbeslissing, zodanig dat deze in grondslag liggen aan de te zijnen of te haren opzichte genomen bestuursbeslissing, zodanig dat deze in staat is om te oordelen of het zinvol is om daartegen op te komen met de ter beschikking staande rechtsmiddelen (R.v.St. nr. 60.751, 4.7.1996, T.B.P. 1996, 698), terwijl de voormelde vaststelling impliceert dat deze wettelijke doelstelling is bereikt. De naleving van de genoemde plicht houdt daarentegen geen verband met de inhoudelijke juridische of feitelijke correctheid van de tot uitdrukking gebrachte motieven (cf. wat inhoudelijke juridische correctheid betreft, naar analogie, Cass.. 10.1.1979. Arr. Cass. 1978-79, 522; alsook wat feitelijke correctheid betreft: R.v.St. nr. 44.948, 18.11.1993, Arr. R.v.St. 1993, z.p.; Antwerpen, 16.6.1998. F.J.F. 1998, 693).

Verzoekers betogen dat hen geen bevel om het grondgebied te verlaten - asielzoeker (bijlage 13quinquies) kon worden gegeven, aangezien de termijn om beroep aan te tekenen voor de Raad van State op dat ogenblik nog niet was verstreken.

De bestreden beslissing werd genomen op grond van artikel 75, §2 van het Vreemdelingenbesluit dat bepaalt:

"Indien de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen de vluchtelingenstatus weigert te erkennen en de subsidiaire beschermingsstatus weigert toe te kennen aan een vreemdeling, geeft de minister of zijn gemachtigde, overeenkomstig artikel 52/3, § 1, van de wet, aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten. Onverminderd de opschortende werking bedoeld bij artikel 39/70, van de wet, worden de beslissingen van de Minister of van diens gemachtigde door middel van een document overeenkomstig het model van bijlage 13quinquies betekend".

In casu dient te worden vastgesteld dat door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen op 27 oktober 2011 een beslissing van weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus werd genomen en dat verzoekers tegen deze beslissing beroep hebben ingediend bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die bij arrest nr. 73.202 van 13 januari 2012 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus aan verzoekers geweigerd heeft, zodat de asielprocedure van verzoekers beëindigd is.

Verzoekers zouden tegen dit arrest een cassatieberoep hebben ingediend, doch de gemachtigde had hiervan geen kennis op het ogenblik van het nemen van zijn beslissing. Aldus kon hij er ook geen rekening mee houden. De regelmatigheid van een bestuursbeslissing dient te worden beoordeeld in functie van de gegevens waarover het bestuur ten tijde van het nemen van zijn beslissing kon beschikken om deze beslissing te nemen.

Daarenboven verhindert het indienen van een cassatieberoep, zelfs wanneer dit toelaatbaar wordt verklaard door de Raad van State, op zich niet dat aan de betrokken vreemdeling op grond van voormeld artikel 75, § 2 van het Vreemdelingenbesluit bevel wordt gegeven om het grondgebied te verlaten – asielzoeker. Een cassatieberoep heeft geen opschortende werking.

De in casu bestreden beslissing van de gemachtigde van de federale Staatssecretaris voor Asiel en Immigratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding is niet meer dan de noodzakelijke en wettelijk voorziene resultante van de beslissing van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen waarbij de vluchtelingenstatus en de subsidiaire bescherming aan verzoekers werden geweigerd.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat *"Niemand mag worden onderworpen aan foltering en aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen"*. Deze bepaling bekrachtigt een van de

fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Wat de schending van artikel 3 van het E.V.R.M. betreft, moeten verzoekers doen blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, een ernstig en reëel risico lopen te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. Zij moeten deze beweringen staven met een begin van bewijs. Zij moeten concrete, op hun persoonlijke situatie betrokken feiten aanbrengen. Een blote bewering of een eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op artikel 3 van het E.V.R.M. Een eventualiteit dat artikel 3 van het E.V.R.M. kan worden geschonden volstaat op zich niet (R.v.St., nr. 105.233 van 27 maart 2002; R.v.St., nr. 105.262 van 28 maart 2002; R.v.St., nr. 104.674 van 14 maart 2002; R.v.St., nr. 120.961 van 25 juni 2003; R.v.St., nr. 123.977 van 8 oktober 2003).

Wat het onderzoek van de algemene situatie in een land betreft, hecht het EHRM vaak belang aan de informatie vervat in de recente verslagen afkomstig van onafhankelijke internationale organisaties voor de verdediging van de rechten van de mens zoals Amnesty International of van overheidsbronnen (zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, §§ 347 en 348; EHRM 5 juli 2005, Said/Nederland, § 54; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 67; EHRM 15 november 1996, Chahal/Verenigd Koninkrijk, §§ 99-100). Het EHRM heeft eveneens geoordeeld dat een eventualiteit van slechte behandelingen wegens een instabiele conjunctuur in een land op zich niet leidt tot een inbreuk op artikel 3 van het EVRM (zie: EHRM 30 oktober 1991, Vilvarajah en cons./Verenigd Koninkrijk, § 111) en dat, wanneer de bronnen waarover het beschikt, een algemene situatie beschrijven, de specifieke beweringen van een verzoekende partij in een geval moeten worden gestaafd door andere bewijselementen (zie: EHRM 4 december 2008, Y./Rusland, § 9; EHRM 28 februari 2008, Saadi/Italië, § 131; EHRM 4 februari 2005, Mamatkulov en Askarov/Turkije, § 73; EHRM 26 april 2005, Müslim/Turkije, § 68).

Waar verzoekers ten slotte nog op uitgebreide wijze verwijzen naar een reisadvies inzake de Russische federatie, dient de Raad op te merken dat dit een algemeen niet bindend reisadvies voor niet-ingezetenen betreft dat door verzoekers die verklaren het Russisch staatsburgerschap te bezitten, niet dienstig kan worden aangehaald en waaromtrent zij derhalve niet de verwachting kunnen koesteren dat de verwerende partij erover motiveert in de bestreden beslissing.

Verzoekers maken met hun betoog niet aannemelijk dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing artikel 3 van het E.V.R.M. heeft miskend.

Artikelen 2 en 13 van het E.V.R.M. kan, gelet op de inhoud en het doel van de rechtsregel, niet dienstig worden opgeworpen zonder ook de bepaling van hetzelfde Verdrag aan te duiden waarvan de schending een effectief rechtsmiddel vereist. Verzoekers roepen de schending in van artikel 3 van het E.V.R.M., maar hierboven werd reeds besproken dat verzoekers geen ernstige schending van artikel 3 van het E.V.R.M. aantonen.

Het enig middel is ongegrond.

3. Korte debatten

De verzoekende partijen hebben geen gegrond middel dat tot de nietigverklaring van de bestreden beslissingen kan leiden aangevoerd. Aangezien er grond is om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, wordt de vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, samen met het beroep tot nietigverklaring verworpen. Er dient derhalve geen uitspraak gedaan te worden over de exceptie van onontvankelijkheid van de vordering tot schorsing, opgeworpen door de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig april tweeduizend en twaalf door:

dhr. M. MILOJKOWIC,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MILOJKOWIC